

Arrest

nr. 80 838 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeens staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn uit Yerevan waar u ook woont. U bent getrouwd met K.S. (...) (O.V. X) en met wie u twee minderjarige kinderen heeft: een dochter S.S. (...) (O.V. X) en een zoon S.S. (...) (O.V. X).

U neemt deel aan een aantal verkiezingscampagnes in de aanloop naar de presidentsverkiezingen van februari 2008. Als uw man drie maanden opgesloten zit wegens zijn politieke activiteiten, gaat u samen met andere vrouwen in april en mei 2008 betogen aan de zetel van de president van Armenië. Jullie eisen de vrijlating van jullie mannen.

Als uw man op 10 oktober 2008 het land verlaat, beginnen politieagenten u vanaf november-december lastig te vallen. Ze willen de schuilplaats van uw man te weten komen. Daarom gaat u met uw kinderen eind december onderduiken bij uw ouders. Als de politie u daar vindt, vlucht u in januari 2009 naar uw tante in het dorp Aygavan, maar ook daar weet de politie u te vinden. Eind augustus 2009 gaat u met de kinderen weer naar jullie eigen huis in Yerevan omdat het schooljaar begint. In december 2009-januari 2010 wordt u opnieuw lastiggevallen door de politie; die nog steeds op zoek is naar zijn schuilplaats. Eind februari 2010 meldt de politie u telefonisch dat ze uw zoon onderweg van school naar huis gearresteerd hebben omdat hij drugs op zak zou hebben. U gaat naar het politiekantoor en krijgt hem een aantal uur later vrij op voorwaarde dat u voor hem een uitreisverbod tekent en dat u ook aan uw man laat weten dat hij zich moet melden, anders zal uw kind veroordeeld worden. U belt onmiddellijk naar uw man in Zweden, die op 10 maart 2010 terug aankomt in Armenië.

Op 20 november 2010 's avonds komt de vrouw van een vriend van uw man naar u thuis en vertelt u dat uw man is meegenomen door zijn vrienden naar een afgebroken fabriek waar ze hem geslagen hebben en zijn auto in brand gestoken hebben. De vrouw zegt u alle nodige documenten en bagage mee te nemen en samen gaan jullie naar de vriend van uw man waar u uw man aantreft. U merkt dat hij geslagen is. Op dat moment vertrekken jullie samen met de kinderen naar Batumi (Georgië) waar u de volgende dag 's avonds aankomen. Daar blijven jullie ongeveer een half jaar en later legt u vanaf daar net dezelfde reisroute af als uw man, namelijk Batumi-Istanbul (Turkije)-België. Op 23 juni 2011 komt u in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw origineel Armeens paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u uw land verlaten heeft omwille van de problemen van uw man K.S. (...) (O.V. 6.834.868) en dat de problemen die u zelf meegemaakt heeft het gevolg zijn van zijn problemen (CGVS p. 4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Armeens paspoort bevat enkel informatie met betrekking tot uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Bijgevolg verandert dit document niets aan bovenstaande beslissing.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"(...) Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvlucht bent omwille van uw politiek engagement. Ten eerste wordt u door de regering gedwongen om informatie over de oppositie te verzamelen en door te geven, en ten tweede wordt u door leden van de oppositie bedreigd omdat u hen in 2008 verraden zou hebben (CGVS p. 11). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste, wat betreft uw problemen met de autoriteiten van uw land, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Armenië een meerpartijensysteem heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van

2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept heeft meegemaakt (nl. de inval van de politie in uw winkel in februari 2008 wegens uw sympathie voor de oppositie; uw arrestatie op 19 februari 2008 wegens de fraude die u als verkiezingswaarnemer vaststelde en aanklaagde; en de slagen die u op 1 maart 2008 van de politie kreeg tijdens de protestbetogingen na de presidentsverkiezingen wat u staaft met een medisch attest (document 10 in administratief dossier)), zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Daarnaast verklaart u dat u ook na 1 maart 2008 nog problemen kende met de autoriteiten van uw land wegens uw politieke inzet (nl. uw arrestatie op 7 maart 2008 en bijhorende veroordeling op 2 juni 2008 wegens uw betrokkenheid bij de betogingen van 1 maart 2008; de agenten die u in augustus 2008 meenamen en bedreigden; de arrestatie en bijhorende beschuldiging van uw zoon in februari 2010; en het feit dat u sinds uw terugkeer naar Armenië in maart 2010 voor de autoriteiten als informant moest werken). Naast het feit dat in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie boven), deze door u beschreven ernstige moeilijkheden niet aannemelijk zijn, heeft het Commissariaat-generaal bovendien bijkomende gegronde redenen om te twifelen aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Zo verklaart u dat u op 7 maart 2008 gearresteerd werd, op 2 juni 2008 veroordeeld werd wegens uw betrokkenheid bij de demonstraties na de presidentsverkiezingen en op 5 juni 2008 werd vrijgelaten nadat u een uitreisverbod had ondertekend (CGVS p. 5, p. 12-13). Hiertoe legt u een gerechtelijk document voor dat volgens u aantoont waarvoor u precies veroordeeld werd (CGVS p. 8 + document 12 in administratief dossier). Vooreerst dient opgemerkt dat dit document een kopie betreft, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan vastgesteld worden. Het origineel exemplaar, waarvan u verklaarde dat het bij uw advocaat in Armenië ligt en dat u het zou laten opsturen (CGVS p. 8-9), heeft het Commissariaat-generaal tot op heden nog steeds niet ontvangen. Verder komt dit document inhoudelijk niet overeen met wat u beweert. Na een grondige analyse blijkt dat dit document een brief is dd. 2.06.2008 van de openbare aanklager van Armenië naar uw advocaat G. M.(...) waarin staat dat de beschuldiging tegenover u op basis van artikel 225 deel 2 van het Armeense strafwetboek omgezet wordt in een beschuldiging op basis van artikel 225 deel 4 van het Armeense strafwetboek. Dit betreft dus allesbehalve een effectieve veroordeling voor de feiten op 1 maart 2008 waarbij u zou betrokken zijn zoals u beweert (CGVS p. 8). Naast de ongerijmdheden in verband met dit document, is het verder bijzonder ongeloofwaardig dat u, nadat u in juni 2008 een uitreisverbod had ondertekend in het kader van uw arrestatie en veroordeling in diezelfde maand, in augustus-september 2008 via de gewone procedure bij de paspoortdienst nota bene een uitreisstempel verkreeg in uw paspoort dat u toen liet verlengen (CGVS p. 6 + document 1 in administratief dossier). Nu verklaarde u weliswaar dat dat geen probleem is, dat de uitreisstempel geplaatst wordt door een aparte afdeling en dat ze dat daar niet controleren (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat wel degelijk een individuele controle plaatsvindt voordat een dergelijke uitreisstempel in het paspoort wordt gezet, waarbij gekeken wordt of er naar betrokkene enig strafrechtelijk onderzoek loopt. Nog in dit verband verklaarde u dat u in augustus 2008 samen met uw vrouw paspoorten ging aanvragen voor uw beide kinderen waarbij u zich moest identificeren met uw eigen paspoort en die paspoorten effectief verkreeg op 16 augustus 2008. Daarbij verkregen uw kinderen ook allebei een uitreisstempel (CGVS p. 7 + documenten 4 & 5 in administratief dossier). Het is echter niet aannemelijk dat u via de geijkte procedures probleemloos een uitreisstempel kon verkrijgen waarmee u de autoriteiten op de hoogte stelt van een gepland vertrek uit uw land en dat u persoonlijk een paspoort en bijhorend uitreisvisum voor uw kinderen ging aanvragen, als u korte tijd voordien daadwerkelijk veroordeeld zou zijn geweest volgens de Armeense strafwet en daadwerkelijk een uitreisverbod ondertekend zou hebben (i.e. juni 2008). Het is in ditzelfde verband eveneens weinig aannemelijk dat u in augustus 2010 bij een wijkagent, weliswaar tegen betaling, uw Armeens paspoort ging ophalen dat bij uw terugkeer in Armenië in maart 2010 was ingehouden nadat u ook op dat moment een uitreisverbod had getekend (CGVS p. 5-6).

U verklaart dat u door mensen van de nationale veiligheid onder druk werd gezet omdat u niet ging getuigen in de rechtszaak tegen A.A.(...). Hierbij is het opmerkelijk dat u niet precies weet wanneer dat was: 'in de maand augustus denk ik' (CGVS p. 13). Gezien de zwaarwichtigheid van de bedreiging (de agent loste een schot naast uw oor en dreigde u te vermoorden, CGVS p. 13), kan van u nochtans verwacht worden dat u dit incident beter kan situeren in de tijd. De geloofwaardigheid van dit feit wordt bovendien nogmaals fundamenteel ondermijnd door een tegenstrijdigheid die u hieromtrent aflegt. Zo verklaart u aanvankelijk dat u vanaf de zomer (juli 2008) tot uw vertrek naar Zweden (10 oktober 2008) ging onderduiken bij uw oom en dat u in die periode niet meer naar huis bent geweest, terwijl u later verklaart dat de mensen van de nationale veiligheid u in augustus 2008 aan de ingang van uw huis stonden op te wachten en meenamen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u zich misschien vergist heeft van datum (CGVS p. 13). Hiermee geeft u echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Verder verklaart u dat uw zoon eind februari 2010 werd opgepakt door de politie onderweg van school naar huis en beschuldigd van drugsbezit (CGVS p. 13). Niet alleen slaagt u er niet in de exacte datum van zijn arrestatie te geven ('februari 2010', CGVS p. 17); de geloofwaardigheid hiervan wordt ook nog fundamenteel weerlegd door een aantal tegenstrijdigheden hierover tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaart u dat uw zoon effectief gearresteerd werd in de Mikoyanstraat (CGVS p. 17), terwijl dat volgens uw vrouw in de Galshoyanstraat was (CGVS vrouw p. 6). Hiermee geconfronteerd, verklaart u eerst dat die hele straat Mikoyan heet en daarna dat het de Mikoyanstraat is of een andere en dat uw vrouw misschien de andere straat van het kruispunt heeft vernoemd. Gevraagd waarom u net zei dat die hele straat Mikoyan heet maar het plots over een kruispunt heeft, blijft u eerst bij uw versie van de feiten (i.e. Mikoyanstraat); later tekent u op papier een stadsplan met daarop uw huis, de school, de Mikoyan- en de Gelshoyanstraat en duidt u de plaats van de arrestatie van uw zoon aan vlakbij zijn school op de Mikoyanstraat. Daarbij verklaart u 'Hier waarschijnlijk. Weet ik veel' (CGVS p. 18). Niet alleen verklaart u hiermee nog steeds niet waarom u het over de Mikoyanstraat heeft en uw vrouw over de Gelshoyanstraat; uw laatste verklaringen hierover getuigen ook van bijzonder weinig interesse in de arrestatie van uw zoon, wat echter weinig aannemelijk is. Verder verklaart u dat u met uw zoon, in het bijzijn van uw vrouw, sprak over de drugs in zijn rugzak en zijn arrestatie om die reden (CGVS p. 17-18); terwijl uw vrouw verklaart dat noch zij noch u ooit met uw zoon over deze zaak gesproken hebben (CGVS vrouw p. 7-8). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid ('Weet ik veel wat mijn vrouw vertelt', CGVS p. 18), biedt geen afdoende verklaring waarom u en uw vrouw elkaar op dit punt tegenspreken. Als uw zoon daadwerkelijk zou gearresteerd zijn en beschuldigd worden van drugsbezit, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u dit incident exact in de tijd kan situeren en dat u en uw vrouw hierover gelijklopende verklaringen afleggen. Het feit dat u ten tijde van de arrestatie van uw zoon niet aanwezig was in het land, is een bijzonder pover argument om deze tegenstrijdigheden te verklaren. Het gaat immers om een uiterst zwaarwichtig feit, nl. een arrestatie van uw op dat moment elfjarige zoon.

Voorts kunnen wegens uw terugkeer van Zweden naar Armenië in maart 2010 (CGVS p. 3) ernstige vragen gesteld worden over de door u geuite vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land, wat meteen bijkomend de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas in twijfel brengt. Nog in dit verband verklaart u bij aankomst in Armenië drie dagen opgepakt geweest te zijn. U verklaart dat uw vader samen met uw advocaat erin slaagde u vrij te kopen (CGVS p. 3-4). Als u daadwerkelijk gearresteerd en vrijgekocht zou zijn geweest, is het bijzonder vreemd dat u tot drie keer toe niet kan zeggen hoe hij dat precies heeft kunnen regelen en dat u de naam niet weet van 'de verantwoordelijke' via wie hij dat kon regelen (CGVS p. 4).

Ten slotte verklaart u dat u sinds uw terugkomst in Armenië door de autoriteiten gedwongen werd om informatie over de oppositie aan hen door te geven. Als u gevraagd wordt of u effectief dergelijke informatie heeft doorgegeven, verklaart u dat het ging om data van betogingen en over financiers van de oppositie. Over welke concrete betogingen u dan informatie heeft doorgegeven, blijft u echter uiterst vaag ('ze dwongen me om alle info door te geven' en 'iedere maand waren er betogingen', CGVS p. 14). Als u daadwerkelijk als informant zou hebben gewerkt voor de autoriteiten, is het bijzonder ongeloofwaardig dat u niet kan zeggen over welke concrete betogingen u informatie heeft doorgegeven.

Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan om de hierboven opgesomde feiten te staven of waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. De documenten die u voorlegt, spreken de bevindingen van het CGVS en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen. Het Armeens paspoort van u en uw kinderen,

uw huwelijksakte, uw militair boekje en bijhorend militair attest en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten immers louter gegevens over jullie identiteit, uw militaire carrière en uw echtelijke staat, wat hier niet betwist wordt. Het gerechtelijk document dd. 2.06.2008 en uw medisch attest dd. 2.03.2008 werden reeds eerder besproken (zie boven). Het medisch attest van uw zoon (document 11 in administratief dossier), dat overigens niet gedateerd is, vermeldt dat uw zoon sinds 2004 in behandeling is voor onvolgroeide beenderen, dat hij op 25 september 2007 onderzocht werd door een neuroloog en dat hij op 21 maart 2008 nogmaals een beroep deed op een neuropatholoog vanwege de gespannen toestand in de stad en nadat politieagenten duwden en sloegen. Of uw zoon daadwerkelijk slagen zou gekregen hebben van de politie, is echter niet duidelijk; ook de omstandigheden waarin dat gebeurd zou zijn, valt niet uit dit document af te leiden. Bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat dit betrekking heeft op het feit dat men uw zoon tijdens uw vermeende arrestatie op 7 maart 2008 duwde en hij zo tegen de tafel viel, zoals u zelf verklaart (CGVS p. 8). Wat betreft de brieven van het Armenian Center of Human Rights Protection (ACHRP) en uw Armeense advocaat (documenten 13 & 16 in administratief dossier) dient opgemerkt dat dit kopies betreffen, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan vastgesteld worden. Het origineel exemplaar van de brief van ACHRP, waarvan u verklaarde dat het bij uw advocaat in Armenië ligt en dat u het zou laten opsturen (CGVS p. 9), heeft het Commissariaat-generaal tot op heden nog steeds niet ontvangen. Verder blijkt uit deze twee brieven dat uw advocaat een verzoek richtte tot de ACHRP met daarin een aantal aangehaalde feiten (zie vertaling brief, CGVS p. 8). Behalve het feit dat u van dit verzoek geen enkel begin van bewijs voorlegt, kan u ook tot viermaal toe niet aangeven over welke feiten precies uw advocaat melding had gedaan bij het ACHRP (CGVS p. 9). Bijgevolg wordt de waarachtigheid van dit document verder in twijfel getrokken. Daar verandert de inhoud van de brief van uw Armeense advocaat, die u twee weken ná uw gehoor op CGVS neerlegt (en waarin de arrestatie van uw zoon vermeld staat), niets aan. Gezien de eerdere opmerkelijke vaststellingen rond dit incident (zie boven), is de kopie van deze brief niet van die aard dat het deze vaststellingen in uw voordeel zou kunnen ombuigen. Uw Belgische advocaat legt ook een attest neer in het kader van een aanvraag tot medische regularisatie (document 14 in administratief dossier). Dit attest vermeldt dat u (symptomen van) PTSD zou vertonen. In dit verband moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van PTSD vertoont geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Wat betreft uw aanvraag tot medische regularisatie dient u zich overigens te richten tot de daarvoor voorziene procedures zoals bepaald in de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bij artikel 9ter. Het landenrapport over Armenië van het US State Department (document 15 in administratief dossier) ten slotte, ook neergelegd door uw advocaat in België, bevat enkel algemene informatie over Armenië maar niet over de specifieke, door u opgesomde problemen. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Op basis van bovenstaande elementen dient bijgevolg geconcludeerd dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw problemen met de autoriteiten van uw land, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Ten tweede, wat betreft uw problemen met de leden van de oppositie, dient ook hierover opgemerkt te worden dat deze niet aannemelijk zijn. U verklaart immers dat uw problemen met de leden van de oppositie het gevolg zijn van uw problemen met de autoriteiten; meer bepaald zouden ze van u geld eisen en u bedreigen omdat u een aantal onder hen tijdens uw arrestatie in 2008 verraden zou hebben (CGVS p. 14-16). Welnu, aangezien hierboven uitgebreid aangetoond werd dat uw problemen met de autoriteiten van uw land niet aannemelijk zijn, kan ook aan uw problemen met de leden van de oppositie niet het minste geloof gehecht worden. Dit wordt nog versterkt door een aantal opvallende elementen in uw verklaringen hierover.

Zo verklaart u dat u een probleem had met 'veel activisten'. Als u naar hun namen gevraagd wordt, heeft u het over H.H(...), K(...), H(...), A(...), Ar(...). U kan over hen niet concreet zeggen wie wanneer vrijkwam uit de gevangenis (CGVS p. 14-15). Als u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met deze mensen en als zij daadwerkelijk door uw toedoen zouden zijn opgesloten in 2008, is het weinig geloofwaardig dat u slechts van één van hen de volledige naam weet en dat u niet kan zeggen wie wanneer precies vrijkwam.

Ook verklaart u aanvankelijk dat uw problemen met die mensen begonnen in september-oktober 2010 (CGVS p. 15); terwijl u later verklaart dat u ook bedreigd werd in de maand augustus 2010 (CGVS

p. 16). Nadat u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, antwoordt u 'augustus-september werd ik altijd bedreigd dat ik moest betalen. Ik zei dat ik mijn winkel zou verkopen en hen geld zou geven' (CGVS p. 16), waarmee u echter noch duidelijkheid schept over de start van uw problemen met de oppositie noch een afdoende verklaring biedt voor de opgemerkte tegenstrijdigheid.

Verder verklaart u dat ze u op 21 november 2010 meenamen, sloegen en uw wagen in brand staken. Op het moment van de brand was u niet in de auto zelf, maar reeds in de ravijn op de vlucht waar men u met stenen bekogelde (CGVS p. 16 & p. 19). Ook verklaart u dat u wonden had, dat u bij uw vriend een verband aan uw arm liet leggen en dat u daarna uw vrouw zag en samen naar Batumi vertrok waar u 's anderendaags naar het ziekenhuis ging voor uw arm (CGVS p. 20). Uw vrouw echter verklaart dat ze uw wagen in brand probeerden te steken op het moment dat u er nog in zat maar dat u eruit kon kruipen en ontsnappen (CGVS vrouw p. 8) en dat u uw wonden nergens liet verzorgen, behalve uw arm enkel 's anderendaags in Batumi (CGVS vrouw p. 10). Als u daadwerkelijk meegenomen en toegetakeld zou zijn geweest op 21 november 2010, kan van jullie echter verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen. Dit incident betreft immers geen detail in uw asielrelaas maar wel het laatste feit voordat u uw land verliet, en u verklaart bovendien dat u uw vrouw verteld heeft wat die mannen op dat moment met u gedaan hebben (CGVS p. 19).

Als u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met leden van de oppositie, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u coherente en duidelijke verklaringen kan afleggen hieromtrent. Dit is echter niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals ondermijnd wordt.

Ten derde, wat betreft uw reisroute, verklaart u van Turkije naar België gereden te zijn met een wagen waarbij een vals Turks paspoort voor u voorzien werd met de naam 'Mustafa Yilmaz'. Welke geboortedatum en -plaats erin stonden, weet u echter niet, evenmin als door welk land het visum werd uitgereikt dat er volgens u in stond (CGVS p. 10). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet precies weet van welk land het visum in uw paspoort was en welke geboortedatum en -plaats daarin stonden; te meer omdat u verklaarde dat u onderweg wel degelijk identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 10). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw verklaringen omtrent de paspoorten van uw kinderen. Zo verklaart u dat de paspoorten van uw zoon en dochter (respectievelijk AH0654594 dd. 16.08.2008 en AH0654593 dd. 16.08.2008) hun eerste en enige paspoort zijn en dat ze nooit een ander hebben gehad (CGVS p. 7 + documenten 4 & 5 in administratief dossier). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (i.e. een visumaanvraag bij de Italiaanse ambassade) blijkt echter dat uw kinderen wel degelijk andere paspoorten hadden, nl. AK0671412 en AK0671413. Als u hierop gewezen wordt, blijkt dat u hiervoor geen overtuigende verklaring kan bieden ('we hebben geen andere paspoorten aangevraagd, we hebben gewoon foto's gegeven aan die persoon', CGVS p. 9). Nog is het bijzonder opvallend en vreemd dat uw vrouw en kinderen bij de Italiaanse ambassade in Armenië een toeristenvisum aanvroegen op 21 december 2010 en dat effectief verkregen op 22 december 2010, terwijl u beweert dat ze er nergens één effectief verkregen en dat u met uw gezin uit Armenië vertrok op 21 november 2010 (CGVS p. 10 & p. 20).

Door deze ongerijmde vaststellingen inzake uw reisroute, de paspoorten van uw kinderen en de visa van uw vrouw en kinderen, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals volledig teniet gedaan.(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot S.K.(...). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 80 837 van 8 mei 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.K.(...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en het aanvullend protocol van 31 januari 1967 evenals een schending van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing in een eerste deel uiteenzet waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de aangehaalde problemen met de autoriteiten in verzoekers land van herkomst niet geloofwaardig vindt. Verzoeker wil deze argumenten één voor één weerleggen.

Om te beginnen stelt de commissaris-generaal dat er actueel in verzoekers land van herkomst geen vervolging omwille van politieke redenen plaatsvindt, tenzij in bijzondere, uitzonderlijke gevallen waarover berichtgeving bestaat. Verzoeker meent dat het document waarop de commissaris-generaal zich baseert voor deze vaststelling, dat van 14 oktober 2010 dateert en gebaseerd is op bevindingen van 2009, de nodige actualiteit mist. Verzoeker meent verder dat zijn relaas niet tegenstrijdig is met de bevindingen van het aangehaalde rapport, aangezien verzoeker een eerste maal gevlucht is in 2008 na de problemen die hij ondervond door zijn sympathie voor de oppositie. Dit rapport bevestigt dat in 2008 na de presidentsverkiezingen de situatie erg gespannen was en dat er vele opposanten gearresteerd werden. Verzoeker zou bij zijn terugkeer in 2010 gearresteerd zijn omdat hij het land had verlaten ondanks het uitreisverbod (gehoor Commissariaat-generaal p. 4). Hij kreeg later problemen met andere oppositieleden. Dit aspect zou in de CEDOCA-informatie niet voorkomen. Verzoeker wijst er op dat het CEDOCA-rapport vermeldt dat op het ogenblik dat het opgesteld werd de oppositie aan maatregelen onderhevig was die als belemmeringen kunnen worden omschreven, net zoals verzoeker verklaart. Verzoeker benadrukt verder dat een asielaanvraag een individuele beoordeling vergt, terwijl de stelling

die de commissaris-generaal ab initio inneemt hier strijdig mee is aangezien de bestreden beslissing zich baseert op algemene gegevens in de plaats van individuele afwegingen te maken. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is omdat zij reeds in het begin verzoekers relaas als niet aannemelijk acht op basis van algemene gegevens. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat de motiveringsplicht hier op ernstige wijze geschonden wordt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker niet overtuigt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet actueel of accuraat is waar zij stelt: "Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden."

Daar waar verzoeker stelt dat het rapport van CEDOCA gebaseerd is op bevindingen van 2009 blijkt uit dit rapport dat dateert van 10 oktober 2010 dat het ook veelvuldig informatie bevat die dateert van 2010. De Raad wijst er verder op dat de landeninformatie die aan het administratief dossier toegevoegd is gebaseerd is op CEDOCA-onderzoek, verricht door een gespecialiseerde ambtenaar. Indien verzoeker meent dat sommige zaken in deze informatie niet met de werkelijkheid overeenstemmen, dient hij dit met concrete argumenten aan te tonen. Verder merkt de Raad op dat de informatie waar de commissaris-generaal zich op baseert, stelt dat de oppositie onderhevig is aan maatregelen die als belemmeringen kunnen worden omschreven, dit geen bewijs is van vervolging. De Raad meent verder ook dat uit de bestreden beslissing weldegelijk blijkt dat de commissaris-generaal een individuele beoordeling en beslissing heeft genomen in verzoekers dossier. Na de vaststelling van de algemene situatie in Armenië met betrekking tot de vrees voor opposanten betreffende de presidentsverkiezingen van februari 2008 heeft de commissaris-generaal een individueel onderzoek verricht van het asielaanvraag van verzoeker zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal vindt vervolgens verzoekers relaas op diverse punten niet geloofwaardig. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing: "(...)Zo verklaart u dat u op 7 maart 2008 gearresteerd werd, op 2 juni 2008 veroordeeld werd wegens uw betrokkenheid bij de demonstraties na de presidentsverkiezingen en op 5 juni 2008 werd vrijgelaten nadat u een uitreisverbod had ondertekend (CGVS p. 5, p. 12-13). Hiertoe legt u een gerechtelijk document voor dat volgens u aantoont waarvoor u precies veroordeeld werd (CGVS p. 8 + document 12 in administratief dossier). Vooreerst dient opgemerkt dat dit document een kopie betreft, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan vastgesteld worden. Het origineel exemplaar, waarvan u verklaarde dat het bij uw advocaat in Armenië ligt en dat u het zou laten opsturen (CGVS p. 8-9), heeft het Commissariaat-generaal tot op heden nog steeds niet ontvangen. Verder komt dit document inhoudelijk niet overeen met wat u beweert. Na een grondige analyse blijkt dat dit document een brief is dd. 2.06.2008 van de openbare aanklager van Armenië naar uw advocaat G. M.(...) waarin staat dat de beschuldiging tegenover u op basis van artikel 225 deel 2 van het Armeense strafwetboek omgezet wordt in een beschuldiging op basis van artikel 225 deel 4 van het Armeense strafwetboek. Dit betreft dus allesbehalve een effectieve veroordeling voor de feiten op 1 maart 2008 waarbij u zou betrokken zijn zoals u beweert (CGVS p. 8).(..."

Verzoeker bevestigt dat hij niet in het bezit is van het origineel, maar heeft zijn raadsman in zijn land van herkomst gevraagd dit op te sturen, maar deze heeft dit niet gedaan. Verzoekers raadsman in zijn land van herkomst heeft wel een brief gestuurd die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft neergelegd (stuk 6). Het document waarover de bestreden beslissing spreekt is afkomstig van de procureur en gericht aan verzoekers raadsman. Verzoeker stelt correct verklaard te hebben dat de beschuldiging werd omgezet van artikel 225 deel 2 naar 225 deel 4 en stelt eveneens dat hij nooit beweerd heeft dat het voorgelegde document een vonnis was of de tekst van de veroordeling inhield. Verzoeker meent dan ook dat er helemaal geen ongerijmdheid is in zijn verklaringen hieromtrent.

Hoewel de Raad erkent dat verzoeker effectief niet heeft gesteld dat het document dat hij voorlegde de tekst van de veroordeling bevatte, wijst de Raad erop dat verzoeker geen andere documenten voorlegt die erop wijzen dat verzoeker veroordeeld zou zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker maakt zijn veroordeling niet aannemelijk.

Ook heeft verzoeker geen originele documenten kunnen overleggen. Aangezien verzoeker in zijn land van herkomst een advocaat heeft die de originele documenten zou hebben, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker in de mogelijkheid is om deze originele documenten te bekomen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielaanvraag zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij

aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot het resultaat van zijn asielaanvraag in Zweden niet de waarheid verteld heeft. Verzoeker beweert dat hij het resultaat van zijn asielaanvraag in Zweden niet afgewacht heeft, maar uit het administratief dossier, meer bepaald de brief van 6 augustus 2011 van de Zweeds Dublin Unit, blijkt dat verzoekers asielaanvraag in Zweden verworpen werd en dat hij op 4 maart 2010 geregistreerd werd als verdwenen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Met betrekking tot de uitreisstempel die verzoeker in 2008 zou verkregen hebben stelt de bestreden beslissing: "(...)Naast de ongerijmdheden in verband met dit document, is het verder bijzonder ongeloofwaardig dat u, nadat u in juni 2008 een uitreisverbod had ondertekend in het kader van uw arrestatie en veroordeling in diezelfde maand, in augustus-september 2008 via de gewone procedure bij de paspoortdienst nota bene een uitreisstempel verkreeg in uw paspoort dat u toen liet verlengen (CGVS p. 6 + document 1 in administratief dossier). Nu verklaarde u weliswaar dat dat geen probleem is, dat de uitreisstempel geplaatst wordt door een aparte afdeling en dat ze dat daar niet controleren (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat wel degelijk een individuele controle plaatsvindt voordat een dergelijke uitreisstempel in het paspoort wordt gezet, waarbij gekeken wordt of er naar betrokkene enig strafrechtelijk onderzoek loopt.(...)".

Verzoeker stelt dat hij zich vergist heeft. Deze uitreisstempel zou in 2007 in zijn paspoort geplaatst zijn. Verzoeker verklaarde 5000 dram te hebben betaald wat overeen zou komen met een geldigheidsduur van 5 jaar (1000 dram per jaar (zie stuk 3 p. 42)). Aangezien de uitreisstempel geldig is tot 2012 zou deze gezet zijn in 2007. Verzoeker meent dat dit ook logisch is aangezien de geldigheidsduur van zijn paspoort in 2007 verlengd is geweest. Verzoeker stelt dat hij deze vergissing heeft rechtgezet via aangetekend schrijven van zijn raadsman op 13 januari 2012, maar de bestreden beslissing gaat hier niet op in. Op dit punt meent verzoeker dan ook dat de motiveringsplicht duidelijk is geschonden.

Bovendien merkt verzoeker op dat het Algemeen Ambtsbericht Armenië waarop de commissaris-generaal zich baseert enkel aantoon dat een controle gebeurt waarbij gekeken wordt of er een strafrechtelijk onderzoek loopt. Verzoeker stelt dat zelfs indien hij de uitreisstempel in 2008 verkreeg in plaats van 2007, dit geen probleem was, aangezien er op dat moment geen strafrechtelijk onderzoek tegen hem liep.

Ten slotte wijst verzoeker er ook op dat het Algemeen Ambtsbericht Armenië strijdig is met het landenrapport van het US Department of State over Armenië, waarin wordt gesteld dat de uitreisstempels op routinematige wijze worden geplaatst.

De Raad is van mening dat verzoeker hier betreffende het jaar dat hij de uitreisstempel heeft bekomen duidelijk een verklaring probeert te geven die na reflectie tot stand is gekomen waarbij hij poogt zijn verklaringen in een logisch kader te plaatsen. Verzoeker poogde dit eveneens via zijn advocaat met het aangetekend schrijven van 13 januari 2012. Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat hij zijn paspoort heeft laten verlengen rond augustus 2008 toen hij van plan was te vluchten met zijn gezin (gehoor Commissariaat-generaal p. 6). Ook heeft hij uitdrukkelijk verklaard dat hij de uitreisstempel bekam in augustus 2008 (gehoor Commissariaat-generaal p. 6). Verzoeker verklaart trouwens ook dat de verlenging van de uitreisstempel voor vier jaar was (gehoor Commissariaat-generaal p. 6) zodat hij niet kan stellen dat de verlenging logischerwijze in 2007 moet gebeurd zijn omdat deze voor vijf jaar is. Wanneer de commissaris-generaal verzoeker erop wijst dat het vreemd is dat hij een uitreisstempel krijgt terwijl hij een uitreisverbod had ondertekend, stelt verzoeker dat dit geen probleem zou zijn omdat het om een andere afdeling gaat, zodat hij nu niet kan stellen dat hij de stempel eigenlijk al een jaar voor het uitreisverbod had bekomen.

De Raad meent verder dat het misschien wel zo kan zijn dat er geen strafrechtelijk onderzoek meer liep tegen verzoeker, maar dat het toch nog steeds niet aannemelijk is dat iemand die strafrechtelijk veroordeeld zou zijn, die gezocht wordt omdat hij zou moeten getuigen tegen de oppositie, en die bovendien een uitreisverbod heeft zomaar een uitreisstempel zou kunnen bekomen. De informatie van US Department of State is hiervan geen ontkenning daar het slechts handelt over gewone situaties en geen inlichtingen verstrekt over het verlenen van uitreisstempels in geval van uitreisverbod.

De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er een uitreisverbod tegen hem gold. Uit de stempels in zijn paspoort blijkt dat hij op regelmatige wijze via de luchthaven Armenië verlaten heeft. Ook dit ondermijnt zijn stelling dat er een uitreisverbod tegen verzoeker uitgevaardigd zou zijn.

Vervolgens citeert verzoeker de volgende passage uit de bestreden beslissing: "(...)Nog in dit verband verklaarde u dat u in augustus 2008 samen met uw vrouw paspoorten ging aanvragen voor uw beide kinderen waarbij u zich moest identificeren met uw eigen paspoort en die paspoorten effectief verkreeg op 16 augustus 2008. Daarbij verkregen uw kinderen ook allebei een uitreisstempel (CGVS p. 7 + documenten 4 & 5 in administratief dossier). Het is echter niet aannemelijk dat u via de geijkte procedures probleemloos een uitreisstempel kon verkrijgen waarmee u de autoriteiten op de hoogte stelt van een gepland vertrek uit uw land en dat u persoonlijk een paspoort en bijhorend uitreisvisum voor uw kinderen ging aanvragen, als u korte tijd voordien daadwerkelijk veroordeeld zou zijn geweest volgens de Armeense strafwet en daadwerkelijk een uitreisverbod ondertekend zou hebben (i.e. juni 2008). Het is in ditzelfde verband eveneens weinig aannemelijk dat u in augustus 2010 bij een wijkagent, weliswaar tegen betaling, uw Armeens paspoort ging ophalen dat bij uw terugkeer in Armenië in maart 2010 was ingehouden nadat u ook op dat moment een uitreisverbod had getekend (CGVS p. 5-6).(...)"

Met betrekking tot de paspoorten die verzoeker voor zijn kinderen verkreeg stelt verzoeker dat zij geen uitreisverbod hadden gekregen, maar verzoeker zelf wel. Wat de uitreisstempels betreft verwijst verzoeker naar wat hoger aan bod kwam.

Verzoeker stelt verder dat er talrijke rapporten bestaan over de corruptie binnen de politiediensten in Zijn land van herkomst. Zo stelt het landenrapport van het US Department of State, dat verzoeker neerlegt met zijn verzoekschrift (stuk 3), op p. 48 dat corruptie een erg belangrijk probleem blijft binnen de politie en veiligheidsdiensten. Verzoeker meent dan ook dat de stelling dat zijn verklaringen hierover weinig aannemelijk zouden zijn kennelijk onredelijk is en de commissaris-generaal zou ook niet duidelijk maken waarop hij deze stelling baseert.

De Raad meent dat de bestreden beslissing zeer duidelijk is. De commissaris-generaal is van mening dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die niet veel eerder strafrechtelijk veroordeeld zou geweest zijn en tegen wie een uitreisverbod gold, volgens de gewone procedure paspoorten voor zijn minderjarige kinderen kon bekomen, en tevens uitreisstempels. Louter aanhalen dat er geen uitreisverbod gold tegen zijn kinderen, verandert niets aan deze vaststelling. Ook een verwijzing naar hetgeen hoger reeds vermeld werd met betrekking tot uitreisstempels overtuigt niet. Ook louter verwijzen naar het feit dat uit talrijke rapporten blijkt dat corruptie een belangrijk probleem blijft volstaat helemaal niet om aan te tonen dat de appreciatie van de commissaris-generaal op dit vlak onredelijk is.

Verzoeker stelt aan post-traumatische stressstoornis (hierna: PTSD) te lijden en hierover een medisch attest neer te hebben gelegd. De bestreden beslissing maakt hiervan zelfs geen melding. Aangezien de gebeurtenissen waarover verzoeker vertelt zeer traumatisch zijn en deze bovendien dateren van drie en een half jaar geleden, meent hij dat het kennelijk onredelijk is om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen. Verzoeker wijst er tevens op dat de aangehaalde tegenstrijdigheid betreffende de

datering van bepaalde feiten er eigenlijk niet is aangezien hij duidelijk heeft aangegeven dat hij de precieze datum niet meer wist (gehoor Commissariaat-generaal p. 13).

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het medisch attest dat verzoeker neerlegt maakt enkel melding van symptomen van PTSD en dit betekent niet dat verzoeker ook effectief aan PTSD lijdt. De Raad stelt ook vast dat het rapport bijzonder summier is en niet nader bepaalt welke symptomen er zijn of op welke basis de arts vaststelde dat verzoeker zou lijden aan PTSD.

Daarenboven meent de Raad dat dit medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

De Raad meent dat tegenstijdige verklaringen afgelegd door personen, die getuigen waren van dezelfde feiten en die de kern van het asielrelaas raken, inderdaad een aanwijzing is voor het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat altijd verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De bestreden beslissing stelt: "U verklaart dat u door mensen van de nationale veiligheid onder druk werd gezet omdat u niet ging getuigen in de rechtszaak tegen A.A.(...). Hierbij is het opmerkelijk dat u niet precies weet wanneer dat was: 'in de maand augustus denk ik' (CGVS p. 13). Gezien de zwaarwichtigheid van de bedreiging (de agent loste een schot naast uw oor en dreigde u te vermoorden, CGVS p. 13), kan van u nochtans verwacht worden dat u dit incident beter kan situeren in de tijd. De geloofwaardigheid van dit feit wordt bovendien nogmaals fundamenteel ondermijnd door een tegenstrijdigheid die u hieromtrent aflegt. Zo verklaart u aanvankelijk dat u vanaf de zomer (juli 2008) tot uw vertrek naar Zweden (10 oktober 2008) ging onderduiken bij uw oom en dat u in die periode niet meer naar huis bent geweest, terwijl u later verklaart dat de mensen van de nationale veiligheid u in augustus 2008 aan de ingang van uw huis stonden op te wachten en meenamen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u zich misschien vergist heeft van datum (CGVS p. 13). Hiermee geeft u echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid."

De Raad schaart zich achter dit motief. Indien verzoeker onder druk gezet werd om te getuigen kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de concrete omstandigheden hiervan zoals het tijdstip waarop hij opgeroepen zou zijn om te getuigen nader zou kunnen bepalen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker na zijn vrijlating uit de gevangenis onder druk gezet zou zijn om te getuigen, maar dat hij vluchtte uit zijn huis en de betrokkenen vermeed (p. 13). Tijdens het onderduiken ging verzoeker niet terug naar huis, namelijk vanaf de zomer in juli tot zijn vertrek naar Zweden. In antwoord op de vraag of er dan nog iets gebeurd is stelt verzoeker dat er vermoedelijk in de maand augustus twee agenten hem voor zijn deur stonden op te wachten. Dit overtuigt geenszins daar uit het gehoor blijkt dat verzoeker in die periode ondergedoken was en niet naar huis terugkeerde. De uitleg dat hij zich misschien van datum vergiste overtuigt niet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij onder druk gezet werd om te getuigen tegen andere oppositieleden.

In verband met de arrestatie van zijn zoon wijst verzoeker er vooreerst op dat noch hij noch zijn echtgenote bij deze arrestatie aanwezig waren en dat verzoeker op dat moment in Zweden verbleef.

Verzoekers hebben een stratenplan van hun thuisstad bij het verzoekschrift gevoegd en stellen dat er duidelijk geen tegenstrijdigheden zijn tussen hun verklaringen. De straten die verzoeker en zijn echtgenote hebben gegeven als locatie waar hun zoon is meegenomen kruisen elkaar op de weg tussen hun huis, en de school van verzoekers zoon. De schets die verzoeker maakte tijdens zijn gehoor is dus ook waarheidsgetrouw. Aangezien de commissaris-generaal de situatie ter plaatse niet onderzocht heeft is hij volgens verzoeker onzorgvuldig tewerk gegaan.

Verzoeker stelt verder dat hij verklaarde zijn zoon later te hebben aangesproken over de beschuldiging van drugsbezit en zijn echtgenote geeft nu toe dat dit zo is en dat zij zich vergist heeft tijdens haar verklaringen. Verzoeker merkt op dat zijn echtgenote weliswaar op het ogenblik dat deze vraag gesteld werd de toestemming vroeg om medicatie te mogen nemen, hetgeen geweigerd werd. Verzoeker meent dat de motivering andermaal onredelijk is.

Betreffende de plaats waar verzoekers zoon door de politie werd meegenomen erkent de Raad dat de commissaris-generaal te snel geconcludeerd heeft dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. De Raad wijst erop dat uit het gehoorverslag daarentegen weldegelijk blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote tegengestelde verklaringen af hebben gelegd met betrekking tot het feit of zij hun zoon achteraf wel of niet hadden gesproken in verband met de drugs die in zijn boekentas gevonden zou zijn. Het feit dat verzoekers echtgenote op dat moment om medicatie gevraagd zou hebben veranderd niets aan haar plicht om de zaken naar waarheid voor te stellen net zoals achteraf stellen dat men zich vergist heeft de aangehaalde tegenstrijdigheden ook niet kan opheffen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt aangezien hij vanuit Zweden teruggekeerd is naar zijn land van herkomst, stelt verzoeker dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat zijn zoon gebruikt werd als drukkingsmiddel om hem te doen terugkeren. Verzoeker vindt het niet meer dan normaal dat hij zijn eigen veiligheid opoffert voor de veiligheid van zijn minderjarig kind.

De Raad stelt vast dat zoals hoger gesteld verzoekers asielaanvraag in Zweden geweigerd werd en hij Zweden na deze weigering verliet. Ook dit relateert het beweerde vertrek hangende de asielaanvraag omdat zijn zoon bedreigd werd.

Zoals hoger reeds gesteld hebben verzoeker en zijn echtgenote tegengestelde verklaringen afgelegd omtrent de problemen van hun zoon, zodat verzoekers verklaringen hieromtrent, net zoals verzoekers gehele relaas, in het gedrang komen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn zoon gearresteerd en valselijk beschuldigd werd.

Waar de bestreden beslissing verzoeker verwijt dat hij niet weet hoe zijn vader hem heeft kunnen vrijkopen, stelt verzoeker dat hij hierover verklaard heeft dat zijn vader en zijn advocaat dit hadden geregeld en dat hij hier zelf niet bij aanwezig was, waardoor het weinig verwonderlijk is dat hij geen verdere informatie kan verstrekken. Verzoeker meent trouwens dat een argument dat iets "bijzonder vreemd is" weinig overtuigend is.

De Raad wijst erop dat verzoeker zijn veroordeling en detentie niet aannemelijk gemaakt heeft. Derhalve maakt hij ook zijn vrijlating via omkoping niet aannemelijk;

De commissaris-generaal vindt verzoeker ook bijzonder ongeloofwaardig omdat hij niet kan zeggen over welke betogingen hij informatie heeft gegeven. Verzoeker stelt verder dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij concreet geantwoord heeft op de vragen aan wie hij informatie moest doorgeven, op welke wijze, welke informatie en dergelijke meer (gehoor Commissariaat-generaal p. 14) en dat hij stelde dat er elke maand betogingen waren, dat hij daaraan moest deelnemen en horen wie wat vertelde.

De Raad meent dat verzoeker inderdaad vaag is wat zijn taak als informant betreft. Hij maakt dit niet aannemelijk.

Waar de commissaris-generaal opmerkingen heeft over het schrijven van het "Armenian Center of Human Rights Protection" (hierna: ACHRP) stelt verzoeker dat dit een antwoord betreft op een brief die verzoekers raadsman aan het ACHRP richtte, dat verzoeker zelf niet heeft gezien. Hij meent dan ook dat het geen verwondering hoeft te wekken dat hij niet tot in detail kan weergeven wat de inhoud is van het schrijven dat zijn raadsman aan het ACHRP heeft gericht. Verzoeker merkt nochtans op dat de bestreden beslissing hier erg zwaar aan tilt en om die reden de waarachtigheid van het voorgelegde

stuk in twijfel trekt. Verzoeker stelt dat hij gevraagd heeft de brief aan verzoeker door te sturen, maar zijn raadsman heeft dit niet gedaan.

De bestreden beslissing stelt: "Wat betreft de brieven van het Armenian Center of Human Rights Protection (ACHRP) en uw Armeense advocaat (documenten 13 & 16 in administratief dossier) dient opgemerkt dat dit kopies betreffen, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan vastgesteld worden. Het origineel exemplaar van de brief van ACHRP, waarvan u verklaarde dat het bij uw advocaat in Armenië ligt en dat u het zou laten opsturen (CGVS p. 9), heeft het Commissariaat-generaal tot op heden nog steeds niet ontvangen. Verder blijkt uit deze twee brieven dat uw advocaat een verzoek richtte tot de ACHRP met daarin een aantal aangehaalde feiten (zie vertaling brief, CGVS p. 8). Behalve het feit dat u van dit verzoek geen enkel begin van bewijs voorlegt, kan u ook tot viermaal toe niet aangeven over welke feiten precies uw advocaat melding had gedaan bij het ACHRP (CGVS p. 9). Bijgevolg wordt de waarachtigheid van dit document verder in twijfel getrokken. Daar verandert de inhoud van de brief van uw Armeense advocaat, die u twee weken ná uw gehoor op CGVS neerlegt (en waarin de arrestatie van uw zoon vermeld staat), niets aan. Gezien de eerdere opmerkelijke vaststellingen rond dit incident (zie boven), is de kopie van deze brief niet van die aard dat het deze vaststellingen in uw voordeel zou kunnen ombuigen."

De Raad schaart zich achter dit motief. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Zoals hoger ook gesteld is ligt de bewijslast bij de asielzoeker zelf. Verzoeker is verantwoordelijk voor het verzamelen en aanbrengen van zo veel mogelijk relevante bewijsstukken. Hij zou deze originele brief van zijn advocaat moeten kunnen bekomen via zijn advocaat, aangezien deze voor verzoeker werkt.

Verzoeker meent dat het landenrapport dan het US Department of State weldegelijk relevant is ten aanzien van verzoeker en de problemen die hij heeft aangehaald, aangezien dit rapport bevestigt dat corruptie binnen de politie en veiligheidsdiensten een wijdverspreid probleem blijft en dat steekpenningen gebruikt worden om aanklachten te laten vallen of boetes te verminderen. Dit rapport ondersteunt bijgevolg verzoekers verklaringen.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijzen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.1.2. De commissaris-generaal meent ook dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over de problemen die hij zou hebben met de oppositie niet aannemelijk zijn.

In een eerste argument stelt de bestreden beslissing dat de problemen met de oppositie niet aannemelijk zijn omdat verzoeker de problemen met de autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker meent dat dit argument niet opgaat omdat hij hoger heeft aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing stelt ook: "(...)Zo verklaart u dat u een probleem had met 'veel activisten'. Als u naar hun namen gevraagd wordt, heeft u het over H.H.(...), K.(...), H.(...), A.(...), Ar.(...). U kan over hen niet concreet zeggen wie wanneer vrijkwam uit de gevangenis (CGVS p. 14-15). Als u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met deze mensen en als zij daadwerkelijk door uw toedoen zouden zijn opgesloten in 2008, is het weinig geloofwaardig dat u slechts van één van hen de volledige naam weet en dat u niet kan zeggen wie wanneer precies vrijkwam.(...)"

Verzoeker stelt dat hij vijf namen noemde en dat het niet verwonderlijk is dat hij niet weet wanneer deze vrijkwamen omdat hij in Zweden verbleef toen ze vrijkwamen. Verzoeker meent dat hij op normale wijze geantwoord heeft en dat hij zeker niet vaag is gebleven. De conclusie dat hij weinig geloofwaardig is vindt dus geen steun in het administratief dossier waardoor de motiveringsplicht geschonden is.

Hoewel de Raad het aannemelijk vindt dat verzoeker niet van iedereen de exacte datum weet dat ze uit de gevangenis zijn vrijgekomen, zeker aangezien hij in Zweden was, meent zij toch dat verwacht mag

worden dat verzoeker meer specifiek zou kunnen zijn met betrekking tot de namen van deze oppositieleiden. Verzoeker stelt zelf dat hij actief is geweest voor de oppositie en dat verzoeker voor hij voor de eerste maal gevlucht is, naar Zweden, een document had moeten ondertekenen tegen bepaalde mensen van de oppositie.

Waar de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid aanhaalt met betrekking tot de datum dat zijn problemen met de oppositieleiden begonnen stelt verzoeker dat het duidelijk is dat deze begonnen zijn in augustus 2010 en dat hij zich vergist had toen hij september 2010 zei. Ook dit motief vindt verzoeker kennelijk onredelijk.

Zoals hoger reeds aangegeven is het niet voldoende om achteraf te stellen dat men zich heeft vergist, om de aangehaalde tegenstrijdigheid op te heffen. De Raad meent echter dat het verschil in datum een overtollig motief betreft.

Waar de bestreden beslissing tegenstrijdigheden aanhaalt met betrekking tot de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de gebeurtenissen van 21 november 2010 stelt verzoeker dat zijn echtgenote er op dat moment niet bij was, wat verklaart waarom zij haar vergist omtrent de brand in de wagen. Wat de overige tegenstrijdigheden betreft meent verzoeker dat deze weer niet bestaan omdat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote volstrekt gelijklopend zijn (gehoor Commissariaat-generaal p. 16, 19 en 20 en gehoor echtgenote Commissariaat-generaal p. 8, 9 en 10).

De Bestreden beslissing stelt: "(...)Ook verklaart u aanvankelijk dat uw problemen met die mensen begonnen in september-oktober 2010 (CGVS p. 15); terwijl u later verklaart dat u ook bedreigd werd in de maand augustus 2010 (CGVS p. 16). Nadat u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, antwoordt u 'augustus-september werd ik altijd bedreigd dat ik moest betalen. Ik zei dat ik mijn winkel zou verkopen en hen geld zou geven' (CGVS p. 16), waarmee u echter noch duidelijkheid schept over de start van uw problemen met de oppositie noch een afdoende verklaring biedt voor de opgemerkte tegenstrijdigheid.

Verder verklaart u dat ze u op 21 november 2010 meenamen, sloegen en uw wagen in brand staken. Op het moment van de brand was u niet in de auto zelf, maar reeds in de ravijn op de vlucht waar men u met stenen bekogelde (CGVS p. 16 & p. 19). Ook verklaart u dat u wonden had, dat u bij uw vriend een verband aan uw arm liet leggen en dat u daarna uw vrouw zag en samen naar Batumi vertrok waar u 's anderendaags naar het ziekenhuis ging voor uw arm (CGVS p. 20). Uw vrouw echter verklaart dat ze uw wagen in brand probeerden te steken op het moment dat u er nog in zat maar dat u eruit kon kruipen en ontsnappen (CGVS vrouw p. 8) en dat u uw wonden nergens liet verzorgen, behalve uw arm enkel 's anderendaags in Batumi (CGVS vrouw p. 10). Als u daadwerkelijk meegenomen en toegetakeld zou zijn geweest op 21 november 2010, kan van jullie echter verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen. Dit incident betreft immers geen detail in uw asielrelaas maar wel het laatste feit voordat u uw land verliet, en u verklaart bovendien dat u uw vrouw verteld heeft wat die mannen op dat moment met u gedaan hebben (CGVS p. 19).(...)".

De Raad schaaft zich achter dit motief. De uitleg van verzoeker overtuigt niet.

2.1.3. Met betrekking tot de reisroute stelt de bestreden beslissing: "(...)Ten derde, wat betreft uw reisroute, verklaart u van Turkije naar België gereden te zijn met een wagen waarbij een vals Turks paspoort voor u voorzien werd met de naam 'Mustafa Yilmaz'. Welke geboortedatum en -plaats erin stonden, weet u echter niet, evenmin als door welk land het visum werd uitgereikt dat er volgens u in stond (CGVS p. 10). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet precies weet van welk land het visum in uw paspoort was en welke geboortedatum en -plaats daarin stonden; te meer omdat u verklaarde dat u onderweg wel degelijk identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 10). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw verklaringen omtrent de paspoorten van uw kinderen. Zo verklaart u dat de paspoorten van uw zoon en dochter (respectievelijk AH0654594 dd. 16.08.2008 en AH0654593 dd. 16.08.2008) hun eerste en enige paspoort zijn en dat ze nooit een ander hebben gehad (CGVS p. 7 + documenten 4 & 5 in administratief dossier). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (i.e. een visumaanvraag bij de Italiaanse

ambassade) blijkt echter dat uw kinderen wel degelijk andere paspoorten hadden, nl. AK0671412 en AK0671413. Als u hierop gewezen wordt, blijkt dat u hiervoor geen overtuigende verklaring kan bieden ('we hebben geen andere paspoorten aangevraagd, we hebben gewoon foto's gegeven aan die persoon', CGVS p. 9). Nog is het bijzonder opvallend en vreemd dat uw vrouw en kinderen bij de Italiaanse ambassade in Armenië een toeristenvisum aanvroegen op 21 december 2010 en dat effectief verkregen op 22 december 2010, terwijl u beweert dat ze er nergens één effectief verkregen en dat u met uw gezin uit Armenië vertrok op 21 november 2010 (CGVS p. 10 & p. 20).(...)".

Verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote volstrekt gelijklopende verklaringen hebben afgelegd over de documenten die ze gebruikt hebben om de Schengenzone binnen te geraken. Ze gebruikten Turkse paspoorten en hebben de namen genoemd die erop stonden, maar hebben beide gesteld dat zij niet op de hoogte waren van de geboortedata en de aangebrachte visa. Het document waarop de commissaris-generaal zich baseert dateert trouwens al van 1996. De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn bovendien niet strijdig met de inhoud van dit document. Zij verklaarden weldegelijk controle te hebben gekregen. Verzoeker meent dan ook dat het feit dat volgens de commissaris-generaal de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd hieraan niets verandert. Verzoeker meent dat de documentatie die de commissaris-generaal bij het administratief dossier heeft gevoegd niet toelaat om op een redelijke wijze tot de conclusie te komen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker stelt verder dat noch hij, noch zijn echtgenote op de hoogte waren van het bestaan van een tweede paspoort voor verzoekers echtgenote en kinderen. Zij hadden beroep gedaan op iemand om hun paspoorten en visa op niet-officiële wijze te regelen. Dat het visum op 21 december 2010 werd aangevraagd en effectief verkregen werd op 22 december 2010 verandert volgens verzoeker niets aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij zou op dat moment reeds gevlucht zijn met zijn gezin. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing nergens stelt dat deze visa en paspoorten zouden zijn gebruikt, het zou volgens hem slechts dan zijn dat verzoekers verklaringen betreffende zijn reisroute in twijfel kunnen worden getrokken. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing spreekt over een vermoeden dat hij en zijn echtgenote bewust mogelijke belangwekkende informatie achterhouden. Nochtans meent verzoeker dat een motivering niet uit vermoedens bestaat.

De Raad merkt op dat verzoeker wel kan stellen dat hij en zijn gezin reeds hun land van herkomst ontvlucht waren toen er op 21 december 2010 visa werden aangevraagd voor verzoekers echtgenote en kinderen, die op 22 december reeds werden verleend, maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn gezin slechts op 23 juni 2011 asiel hebben aangevraagd en het dus perfect mogelijk is dat deze visa door verzoekers echtgenote en kinderen bekomen zijn voor zij het land zouden hebben verlaten. Daarenboven leggen verzoeker en zijn gezin geen enkel bewijs voor van hun reisweg en de gebruikte documenten. Het is weinig aannemelijk dat voor de echtgenote van verzoeker en hun kinderen visa aangevraagd en verkregen werden terwijl zij het land reeds verlaten hadden. Zij hebben daarenboven tijdens het gehoor zelf gesteld dat zij visa aangevraagd hadden in 2010, maar dat het niet gelukt was en zij niet op de afgifte van de visa gewacht hebben, terwijl blijkt dat visa afgeleverd werden een dag nadat ze aangevraagd werden. De verklaringen van verzoeker overtuigen niet. Verzoeker en zijn echtgenote maken hun reisweg niet aannemelijk.

De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van het onpartijdigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat omdat de commissaris-generaal ab initio het standpunt inneemt dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn omdat uit de CEDOCA-informatie blijkt dat er momenteel in verzoekers land van herkomst geen vervolging omwille van politieke redenen plaatsvindt, hieruit blijkt dat de commissaris-generaal vooringenomen is en niet langer in staat is het relaas op een objectieve wijze te beoordelen. Een asielaanvraag vergt nochtans een expliciet een individuele beoordeling. Verzoeker meent dat deze vooringenomenheid ook tijdens het interview naar voor kwam omdat de interviewer zich in het begin van het gehoor op dergelijke wijze uitte dat duidelijk zou geweest zijn dat hij

verzoeker ab initio niet geloofde. Verzoeker verwijst naar de notities die zijn raadsman heeft genomen (stuk 2) en wijst erop dat de interviewer op p. 6 stelt: "(...)Dat zou mij verwonderen(...)", over het feit dat verzoeker zonder probleem een uitreisstempel heeft bekommen. Verzoeker herhaalt dat uit deze vooringenomenheid volgt dat een objectieve beoordeling niet mogelijk is. Verzoeker wijst er tevens op dat hetgeen hij verklaarde steun vindt in het US Department of State rapport over Armenië (stuk 3).

Verzoeker klaagt de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Verzoeker maakt geenszins hard dat de commissaris-generaal partijdig zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de aard van de bestreden beslissing volstaat daartoe niet.

De Raad meent dat niet uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de commissaris-generaal vooringenomen was. De commissaris-generaal brengt enkel objectieve informatie aan waar bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag rekening mee kan worden gehouden. Verzoeker en zijn echtgenote hebben beide de kans gehad om hun relaas uiteen te zetten en allerhande ondersteuningsstukken neer te leggen. Op basis van deze stukken, verzoekers verklaringen en de informatie van CEDOCA heeft de commissaris-generaal een beslissing genomen. Alle info waarop hij zich heeft gebaseerd is terug te vinden in het administratief dossier. Wat betreft de ambtenaar die het interview afneemt is de Raad van mening dat uit dat ene geciteerde zinnetje niet blijkt dat de interviewer partijdig is geweest vermits hij verzoeker in feite confronteerde met de beschikbare informatie over uitreisstempels.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie wordt ontwikkeld met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst naar de argumentatie die hij hoger reeds heeft gebracht met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De middelen zijn niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS